

Stefan Harabin podal na Generálnej prokuratúre dňa 8.11.2017 trestné oznámenie za pomoc na hromadnom vraždení civilistov - bombardovanie v Juhoslávii - povolenie preletov tzv. tankovacích lietadiel cez územie SR.

Z Trestného činu sú podozriví: Vláda SR v zložení Mikuláš Dzurinda – predseda vlády, Eduard Kukan, Brigita Schmögnerová, Gabriel Palacka, István Harna, Ivan Mikloš, Ladislav Pittner, László Miklós, Ľubomír Fogaš, Ľudovít Černák, Mária Machová, Milan Ftáčnik, Milan Kňažko, Pál Csáky, Pavol Hamžík, Pavol Kanis, Peter Magvaši a Tibor Šagát – ministri vlády (t. j. bez súhlasu Jána Čarnogurského a Pavla Koncoša – ďalších ministrov, členov vlády)

Celý text trestného oznámenia pokračuje na nasledujúcich stranách.

Osobne podané

Stefan Harabin, Zahradnícka 74, 821 08 Bratislava
Bratislava, 8. novembra 2017

Generálna prokuratúra
Slovenskej republiky
do rúk Jaromíra Čižnára, generálneho prokurátora
Štúrova č. 2
812 85 Bratislava

Číslo: - 8 - 11 - 2017
Dávka: 13,25
Výber: 1
Tisk: 1
Počet listov: 1
Prílohy: 1

Vec: Oznámenie pre podozrenie zo spáchania úmyselných trestných činov (trestné oznámenie - § 196 Trestného poriadku)

Z pohnútky svedomia a opierajúc sa aj o zmysel ustanovenia Článku (ďalej len „Čl.“) 32 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého „občania majú právo postaviť sa na odpor proti každému, kto by odstraňoval demokratický poriadok základných ľudských práv a slobôd uvedených v (tejto) Ústave, ak činnosť ústavných orgánov a účinné použitie zákonných prostriedkov sú znemožnené“, podávam toto trestné oznámenie, lebo zrejme bola a je zneužívaná činnosť príslušných orgánov činných v trestnom konaní, keď v rozpore s ustanovením § 2 ods. 3 Trestného poriadku v znení v čase činu, ktoré zakladá povinnosť prokurátora stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, do dnešného dňa z vlastnej iniciatívy nezačal vo veci konať, hoci sa o relevantných skutočnostiach prokurátor dozvedel z tlače a vysielania televízií, resp. hoci generálny prokurátor sa o obsahu rokovania Národnej rady Slovenskej republiky na jej 11. schôdzi v období od 31. marca do 14. apríla 1999 dozvedel priamo alebo zo zápisnice o tejto schôdzi.

Štefan Harabin, Záhradnícka 74, 821 08 Bratislava

Bratislava, 8. novembra 2017

Generálna prokuratúra
Slovenskej republiky
do rúk Jaromíra Čižnára, generálneho prokurátora
Štúrova č. 2
812 85 Bratislava

Vec: Oznámenie pre podozrenie zo spáchania úmyselných trestných činov (trestné oznámenie - § 196 Trestného poriadku)

Z pohnútky svedomia a opierajúc sa aj o zmysel ustanovenia Článku (ďalej len „Čl.“) 32 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého „občania majú právo postaviť sa na odpor proti každému, kto by odstraňoval demokratický poriadok základných ľudských práv a slobôd uvedených v (tejto) Ústave, ak činnosť ústavných orgánov a účinné použitie zákonných prostriedkov sú znemožnené“, podávam toto trestné oznámenie, lebo zrejme bola a je zneužívaná činnosť príslušných orgánov činných v trestnom konaní, keď v rozpore s ustanovením § 2 ods. 3 Trestného poriadku v znení v čase činu, ktoré zakladá povinnosť prokurátora stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, do dnešného dňa z vlastnej iniciatívy nezačal vo veci konať, hoci sa o relevantných skutočnostiach prokurátor dozvedel z tlače a vysielania televízií, resp. hoci generálny prokurátor sa o obsahu rokovania Národnej rady Slovenskej republiky na jej 11. schôdzi v období od 31. marca do 14. apríla 1999 dozvedel priamo alebo zo zápisnice o tejto schôdzi.

I.

Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky (ďalej tiež len „MZV SR“) 22. marca 1999 dostalo nótu Spojených štátov amerických (ďalej len „USA“), ktorou sa žiadal súhlas alebo povolenie preletov tzv. tankovacích lietadiel nad územím Slovenskej republiky. Severoatlantická aliancia (ďalej len „NATO“) sa 23. marca 1999 oficiálne obrátila listom (nótou) na vládu SR so žiadosťou o poskytnutie vzdušného priestoru na výkon vzdušnej operácie nad teritóriom Juhoslovenskej zväzovej republiky. Vláda SR v zložení Mikuláš Dzurinda – predseda vlády, Eduard Kukan, Brigita Schmögnerová, Gabriel Palacka, István Harna, Ivan Mikloš, Ladislav Pittner,

László Miklós, Ľubomír Fogaš, Ľudovít Černák, Mária Machová, Milan Ftáčnik, Milan Kňažko, Pál Csáky, Pavol Hamžík, Pavol Kanis, Peter Magvaši a Tibor Šagát – ministri vlády (t. j. bez súhlasu Jána Čarnogurského a Pavla Koncoša – ďalších ministrov, členov vlády), na svojom zasadnutí 24. marca 1999 toto povolenie udelila po diskusii vo vláde. Podnetom na túto diskusiu boli uvedené dve nóty, ktorých konkrétne vymedzenie o aké lietadlá by malo ísť, teda či o tankovacie lietadlá, obsahovala iba jedna nóta, v dôsledku čoho vzniklo určité nedorozumenie aj medzi samotnými členmi vlády o konkrétnom obsahu súhlasu vlády. Problémom sa preto vláda zaoberala ihneď po Veľkej noci v utorok 6. apríla 1999, kde okrem odstránenia nedorozumenia vláda rozhodla o zjednodušení povoľovacieho systému na individuálne lety a prelety (ako aj o humanitárnej pomoci 80 mil. Sk).

Podľa vyjadrení najmä predsedu vlády Mikuláša Dzurindu a Eduarda Kukana (ministra MZV SR) vychádzala vláda z integračných ambícií SR o členstvo v NATO a z jednoznačnej politickej orientácie na NATO, ako aj zo snahy prispieť k zabráneniu humanitárnej katastrofe v juhoslovanskej oblasti Kosovo. Dôležitosť a citlivosť danej problematiky bola dôvodom toho, že o udelení súhlasu rokovala vláda a udelila súhlas operatívne na svojom zasadnutí 24. marca 1999 bez toho, aby predtým informovala Národnú radu SR a mala k dispozícii jej stanovisko (uznesenie). Predmetné rozhodnutie vlády pritom nevytvorilo precedens, nakoľko obdobný súhlas bol udelený už v rokoch 1996 a 1997 v súvislosti s preletmi lietadiel členských štátov NATO na zabezpečenie úspešného priebehu operácie IFOR a SFOR v Bosne a Hercegovine.

Plne do kompetencie Generálneho štábu Armády SR na základe politického vyjadrenia MZV SR patrí rozhodnutie o udelení stáleho diplomatického povolenia pre prelety civilných a vojenských lietadiel nad územím SR.

Rozhodnutie o útokoch v r. 1999 bolo prijaté po konzultáciách s (niektorými) členskými štátmi OSN, OBSE a ostatnými medzinárodnými organizáciami, ktoré vtedy pôsobili v Kosove. Vláda považuje raketovo-leteckú operáciu NATO voči vybraným vojenským cieľom v Juhoslávii po vyčerpaní politických možností, za krajnú alternatívu, pričom vláda SR postupovala v zmysle svojich kompetencií. Neporušila Ústavu SR ani iný zákon a opierajúc sa o široký mandát voličov

z parlamentných volieb uplatnila svoje právo a svoju povinnosť v takýchto situáciách konať.

Na rokovaní parlamentu v tejto súvislosti bolo proklamované, že SR nemá záujem, aby vznikol precedens, že kdesi bude založený etnický miništát a zmenia sa hranice. Riešenie kosovskej krízy malo zabezpečiť aj nezmeniteľnosť súčasných medzinárodne uznaných hraníc európskych štátov a vytvoriť zmysluplný autonómny región Kosovo.

II.

Prezident Spojených štátov amerických Bill Clinton v masovokomunikačných prostriedkoch, vrátane televízie, povedal v tejto spojitosti, že na základe strategického scenára Pentagonu ide o rozmiestnenie vojenských jednotiek USA a jeho spojencov na území Kosova.

A stalo sa, že Kosovo je ako samostatný štát vytvorený a uznaný predovšetkým USA aj štátmi NATO, ktoré sa útoku na Juhosláviu aktívne zúčastnili a na území Kosova je vybudovaná jedna z najväčších vojenských základní mimo územia USA s 8 až 10 tisíc vojakmi a príslušnou vojenskou technikou (Camp Bondsteel).

Podľa vyjadrení generálneho tajomníka OSN Kofi Annana „že podľa Charty OSN za dodržiavanie medzinárodného mieru a bezpečnosti vo svete zodpovedá predovšetkým Bezpečnostná rada OSN. NATO nedostalo súhlas BR OSN na vojenskú akciu proti Juhoslávii. **V rámci princípov Charty OSN pomoc agresorovi v akomkoľvek rozsahu sa tiež považuje za agresiu**“.

Slovenská republika v inkriminovanom čase nebola členom NATO a predmetné nóty USA a NATO sa netýkali udelenia stáleho diplomatického povolenia na prelety a pristávanie lietadiel na území SR.

Požiadavku USA a NATO o povolenie preletu tankovacích a vojenských bombardovacích lietadiel nad vzdušným priestorom Švajčiarska, Rakúska a Grécka

tieto štáty odmietli s argumentáciou, že nie je pre to nijaký dôvod. Grécko pritom už v tom čase bolo plnohodnotným členom NATO.

S prihliadnutím na túto skutočnosť bol postoj Slovenska kľúčový z hľadiska strategického významu jeho súhlasu, lebo bez neho by sa tankovacie a bombardovacie lietadlá dostali na územie Juhoslávie zo severnej časti Európy iba cez Nemecko, Francúzsko a Taliansko. Súhlas slovenskej vlády teda výrazne skrátil letovú trasu a umožnil priame a intenzívne bombardovanie Juhoslávie.

Vzhľadom na túto skutočnosť, ktorá zvyrazňuje strategickú polohu SR, neobstojí argument, že súhlas vlády SR s preletmi nad územím SR nás výrazne priblížil k vstupu do NATO. Práve neudelenie súhlasu by zvýraznilo strategickú polohu SR a potrebu jeho začlenenia do NATO.

Treba v tejto spojitosti zdôrazniť, že účel nesvätí prostriedky. A už vôbec nie vtedy, ak v čase mieru sú argumentom a prostriedkom bomby. Akceptovanie argumentov vlády SR by znamenalo legalizovanie nadradenosti dosiahnutia cieľa páchatelom bez dodržania zákonných podmienok. Napr. v prípade cieleného a účelového úmyselného usmrtenia páchatel'a bez splnenia kritérií nutnej obrany, ev. krajnej núdze, by páchatel' nebol trestne zodpovedný, lebo konal v záujme dosiahnutia cieľa.

V demokratickom a právnom štáte musí platiť, že dodržiavanie ľudských práv, vrátane práva na život, nemožno vynucovať porušovaním ľudských práv, najmä práva na život, bombardovaním nevinného civilného obyvateľstva, detí, žien a prestárlych osôb, nemocníc a škôl. Naopak. Takýto počin možno označiť za zločin proti ľudskosti.

Pre úplnosť uvádzam, že inkriminovaná aktivita vlády SR 24. marca a 6. apríla 1999 nenapĺňa ani podmienky krajnej núdze pre závažnejší následok (§ 24 ods. 1 Trestného zákona, ďalej len „Tr. zák.“), pretože konanie bolo individuálne neadresné a zasiahlo nevinných ľudí, zo strany ktorých žiadne nebezpečenstvo nehrozilo ani USA a NATO, ani členom vlády SR, vrátane predsedu vlády, ani Slovenskej republiky.

III.

V bombardovanej oblasti Juhoslávie žilo v tom čase niekoľko desaťtisíc Slovákov. Jednou z prvých obetí bombardovania bol Slovák, 19 ročný vojak Ján Kukučka z Padiny, obce vzdialenej asi 10 km od Kovačice. Jeho mŕtvolu odovzdali rodičom ráno 31. marca 1999.

Bombardovanie Juhoslávie trvalo 3 mesiace a zahynulo počas neho cez 2000 civilistov, spôsobilo na niektorých miestach zvýšenú rádioaktivitu a obrovské materiálne škody. Do 13. apríla 1999 padlo v prepočte na jedného obyvateľa 9 kg trhavín trinitrotoluénu, čo malo za následok do uvedeného dňa aj 81 zničených základných škôl, 42 stredných škôl, 6 vyšších škôl, 21 fakúlt univerzít, 6 študentských domovov (internátov) a 6 učňovských škôl. Už v uvedenom čase teda na územie Juhoslávie padol dvojnásobok bômb v porovnaní s atómovou bombou zhodenou na Hirošimu. Argument vlády SR o snahe zabrániť humanitárnej katastrofe v Juhoslovanskej oblasti Kosovo bombardovaním aj nevojenských cieľov a civilistov (detí, žien, starcov) je prinajmenšom cinické.

Dôkaz: <http://www.balkan.szm.com/AGRESIA%20NATO.htm>

[http://www.quintus-sertorius.net/news/co-vedlo-ke-vzniku-](http://www.quintus-sertorius.net/news/co-vedlo-ke-vzniku-samostatneho-kosova-pravda-vychazi-najevo-s-velkym-zpozdenim/)

[samostatneho-kosova-pravda-vychazi-najevo-s-velkym-zpozdenim/](http://www.quintus-sertorius.net/news/co-vedlo-ke-vzniku-samostatneho-kosova-pravda-vychazi-najevo-s-velkym-zpozdenim/)

<http://www.hlavnespravy.sk/medzinarodna-skupina-pravnikov-krajiny-nato-sa-musi-postavit-pred-sud-je-za-co/1035868>

Pokiaľ sa týka súhlasu vlády SR v rokoch 1996 – 1997 s preletmi lietadiel (vojenských) nad územím SR a účasťou a pomocou jednotkám IFOR a SFOR tento súhlas – na rozdiel od súhlasu vlády 24. marca a 6. apríla 1999 bol udelený na základe pravidiel medzinárodného práva, pretože o všetkých príslušných otázkach bolo rokované a o aktivite SR bolo rozhodnuté na základe mandátu BR OSN a OSN. Išlo o mierovú akciu (operáciu) a nie o vojenskú agresiu (útok) NATO.

Prípadné súkromné rokovania predsedu vlády SR alebo ministra zahraničných vecí s inými predstaviteľmi štátu alebo medzinárodnej organizácie z hľadiska rozhodovania vlády 24. marca a 6. apríla 1999 je irelevantné a nemôže slúžiť ako

argument pre dôvodnosť a procesnú oprávnenosť príslušného vládneho rozhodovania a rozhodnutia.

Treba ešte poznamenať, že mandát od voličov majú len priamo volený prezident SR a poslanci Národnej rady SR. Nie členovia vlády SR. Tí majú mandát od poslancov Národnej rady SR, aj to – spravidla – iba od poslancov vládnych strán. Odvolávať sa preto na „široký mandát od voličov“ je scestné a účelové, najmä v situácii, keď občania dali najavo svoj nesúhlas s bombardovaním Juhoslávie – napr. demonstráciou pred budovou amerického veľvyslanectva. A žiadna manifestácia na podporu bombardovania Juhoslávie nebola. Nebola ani manifestácia na rozhodnutie vlády o umožnení preletov bombardovacích lietadiel NATO za účelom výkonu vzdušnej operácie nad územím Juhoslávie.

Dôkaz: Mediálne ohlasy a správy

Zápis rozpravy na 11. schôdzi NR SR v dňoch 31. marca až 14. apríla 1999

IV.

V znení účinnom v čase činu:

Podľa Čl. 1 vety prvej Ústavy SR – Slovenská republika je zvrchovaný demokratický a právny štát.

V zmysle Čl. 2 ods. 1 Ústavy SR – štátna moc pochádza od občanov, ktorí ju vykonávajú prostredníctvom svojich volených zástupcov alebo priamo.

V tomto ustanovení ústava zdôrazňuje suverenitu ľudu a výkon moci štátu na základe suverenity ľudu a v medziach suverenity ľudu. Proklamuje pôvod štátnej moci tak, že všetka verejná moc pochádza od občanov, ktorí ju vykonávajú prostredníctvom poslancov, t. j. svojich volených zástupcov alebo priamo. Nepostrádateľnou podmienkou uvedeného (*conditio sine qua non*) v právnom štáte je dôsledné dodržiavanie kompetencií orgánmi verejnej moci. V zmysle zákona č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej

správy SR (§ 32 ods. 1) činnosť ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy SR riadi, zjednocuje a kontroluje vláda SR. Ustanovenie § 34 upravuje schvaľovaciu kompetenciu vlády (a) štatúty ministerstiev, ktoré podrobnejšie vymedzia ich úlohy, zásady ich činnosti, vnútornú organizáciu; b) limity počtov pracovníkov; c) zahraničné cesty). Podľa § 19 cit. zákona (v znení účinnom do 1. decembra 1999) ministerstvo obrany SR je ústredným orgánom štátnej správy SR – aj pre „zabezpečovanie nedotknuteľnosti vzdušného priestoru SR a koordináciu vojenskej letovej premávky s civilnou letovou premávkou“.

Ani tento zákon nemá ustanovenie, ktoré by legalizovalo bez mandátu od NR SR rozhodovanie vlády o povolení pre narušenie vzdušného priestoru SR.

V zmysle Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR – „štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“. Citované ustanovenie určuje, že inštitúcie existujúce v spoločnosti, teda aj vláda SR, budú konať iba v rozsahu zverených právomocí. Význam a závažnosť tejto úpravy akcentuje aj skutočnosť, že úprave predpokladanej v Čl. 2 ods. 2 Ústavy podliehajú nielen štátne orgány, ale všetky orgány verejnej moci, ktoré SR zriadila na svojom území a poverila vykonávaním verejnej moci. Štátnu moc možno uplatňovať výlučne iba v prípadoch a v medziach stanovených zákonom a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Z toho vyplýva, že Ústava SR zaručuje právnickým osobám, t. j. ministerstvám aj vláde, výkon len tých práv, ktoré im výslovne priznáva.

Podľa Čl. 152 ods. 4 Ústavy - výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s (touto) ústavou. Preto kompetencia štátnych orgánov – vrátane vlády SR – nemôže byť implikovaná v právnej norme, inak povedané – nemôže vyplývať z ustanovenia zákona, ale musí byť v zákone výslovne určená. Eventuálne dodatočné odobrenie či neskoršie legalizovanie dokonaného konania neospravedľuje ani nelegalizuje skoršie konanie a neexkulpuje páchatel'a, ak týmto činom porušil ústavu alebo zákon a tým naplnil znaky trestného činu. A neospravedľuje ani pomocníka páchatel'a takého protiprávneho činu.

V zmysle Čl. 86 písm. i/ Ústavy SR – do pôsobnosti Národnej rady Slovenskej republiky patrí najmä „rokovať o základných otázkach vnútornej, medzinárodnej, hospodárskej, sociálnej a inej politiky“.

Udelenie súhlasu na porušenie vzdušnej suverenity SR porušením jeho vzdušného priestoru preletom vojenských tankovacích a bombardovacích lietadiel USA a NATO je bez najmenších pochybností vážnou základnou vnútropolitickou aj zahraničnopolitickou otázkou.

Podľa Čl. 119 písm. g/ Ústavy SR – vláda rozhoduje v zbore „o zásadných otázkach vnútornej a zahraničnej politiky“.

Z citovaných ustanovení ústavy je evidentné, že Čl. 86 Ústavy určuje obsah t. j. vecnú kompetenciu rokovania Národnej rady, kým Čl. 119 určuje formu rokovania vlády tak, že aj o citovaných otázkach rozhoduje vláda (v zbore) a nie jednotlivý člen vlády alebo predseda vlády.

Uvedenú argumentáciu pre čas činu potvrdzuje aj neskoršia novela Ústavy SR ústavným zákonom z 23. februára 2001 č. 90/2001 Z. z. (s účinnosťou od 1. júla 2001) zmenami v Čl. 86 a najmä Čl. 119 nové písm. „o“. Ak by totiž bolo možné vykladať ústavu v dotknutých ustanoveniach tak, ako tým argumentuje vláda v r. 1999, nebolo by treba takéto zmeny v ústave. Tým je doložené, že vláda SR 24. marca a 6. apríla 1999 rozhodla mimo svojej ústavnej a zákonnej kompetencie. Vláda si osvojila čo jej nepatrilo, rozhodla nesporne svojvoľne o otázke, ktorá patrila výhradne do právomoci parlamentu.

V zmysle § 4 Tr. zák. v znení v čase činu, trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel'

a/ chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom (priamy úmysel), alebo

b/ vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený (úmysel nepriamy).

Je nespochybniteľné, že predseda vlády SR a členovia tejto vlády pri rokovaní

o hlasovaní 24. marca a 6. apríla 1999 vedeli o čom rozhodujú, vedeli, aký následok môže vyplývať z masívneho bombardovania (letecko-raketového) pre civilné obyvateľstvo a svojím súhlasom prejavili, že sú s tým uzrozmeneí.

Podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých osôb, zodpovedá každá z nich, akoby trestný čin spáchala sama (spolupáchatelia).

Spoločným konaním v danom prípade je spoločné rokovanie a rozhodovanie – hlasovanie o predmete rokovania. Na naplnenie pojmu „spolupáchatelstvo“ nie je potrebné, aby sa všetci spolupáchatelia zúčastnili na trestnej činnosti rovnakou mierou. V danom prípade to znamená, že sa nemuseli všetci aktívne zapojiť do diskusie, ak sa zúčastnili hlasovania, ktorým tankovanie aj prelety bombardovacích lietadiel nad územím SR schválili. Spoločný úmysel spolupáchatelov podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. zahŕňa tak ich spoločné konanie, ako aj sledovanie spoločného cieľa. Neznamená však, že páchatelia musia byť výslovne dohodnutí na spáchaní trestného činu. Stačí aj konkludentná dohoda pri vedomí každého spolupáchatela aspoň o možnosti, že jeho konanie i ostatných spolupáchatelov smeruje k spáchaniu činu spoločným konaním, s čím je každý uzrozmeneý.

Naplnenie týchto podmienok predsedom vlády a členmi vlády, ktorí hlasovali za povolenie preletov, jednoznačne dokumentuje skutočnosť, že dvaja členovia vlády nehlasovali za povolenie preletov (nesporne preto, lebo vedeli, aký to bude mať následok – s čím nesúhlasili).

V zmysle § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. – účastníkom na dokonanom trestnom čine (alebo jeho pokuse) je, kto úmyselne poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu, najmä zadovážením prostriedkov, odstránením prekážok, radou, utvrdzovaním v predsavzatí, sľubom prispieť po trestnom čine (pomocník).

Pomocník úmyselne pomáha alebo podporuje páchatela ešte pred spáchaním trestného činu, resp. v čase činu, ak došlo aspoň k pokusu trestného činu. Rozhodujúce je, či sa inkriminovaný skutok (čin) stal a nie to, či za tento čin už bol niekto postihnutý.

„Odstránením prekážok“ v intenciách § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. je konanie pomocníka, ktorým podporuje či umožňuje alebo uľahčuje činnosť páchatel'a. Schválením (povolením) tankovania bojových lietadiel a ich preletov nad územím SR bolo výrazne uľahčené bombardovanie územia Juhoslávie s uvedenými následkami. Keďže charakter a účel pomoci zahrňovali aj tieto okolnosti, ktoré napíňajú, resp. podmieňujú použitie vyššej trestnej sadzby (hromadné bombardovanie, resp. hromadné letecko raketové bombardovanie s „ťažkými následkami na živote a majetku) vzťahuje sa použitie vyššej trestnej sadzby aj na pomocníkov.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. na trestnú zodpovednosť a trestnosť účastníka sa použijú ustanovenia o trestnej zodpovednosti a trestnosti páchatel'a, ak tento zákon neustanovuje inak.

Inak povedané, pomocník sa potrestá podľa tej istej trestnej sadzby ako páchatel'. Pri spolupáchateľstve pomocníkov sa miera zavinenia posudzuje u každého zvlášť.

V zmysle § 158 ods. 1 písm. b/, 2 písm. a/ Tr. zák. spácha trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, kto ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech prekročí svoju právomoc ods. 1 písm. b/ a uvedeným činom zadováži inému značný prospech (ods. 2 písm. a/).

Predseda vlády a ministri – členovia vlády sú verejní činitelia podľa § 89 ods. 9 Tr. zák. Inkriminovaného konania sa dopustili v súvislosti s výkonom ich právomoci, konkrétne prekročením svojich právomocí, t. j. zneužitím právomoci tým, že bez zmocnenia Národnou radou rozhodli o závažnej otázke, o ktorej patrilo rozhodnúť poslancom parlamentu a nie vláde.

Prekročením právomoci v zmysle ustanovenia § 158 ods. 1 Tr. zák. totiž je, ak páchatel' vykonáva činnosť, ktorá patrí do právomoci iného orgánu. Vláda konala svojvoľne, bez zmocnenia parlamentom SR.

Citovaným zákonným ustanovením vyžadovaný úmysel „zadovážiť inému

neoprávnený prospech“ zahrňuje každé neoprávnené zvýhodnenie materiálne i nemateriálne, na ktoré páchatel' či iná osoba alebo inštitúcia nemala právo, teda aj protiprávne zvýhodnenie udelením inkriminovaného súhlasu, čo predstavuje nielen veľkú materiálnu výhodu (prospech) ušetrením pohonných hmôt lietadiel, ale aj značnú vojensko-strategickú výhodu. Na strane vojenských síl USA a NATO je to nesporne značne prospešná výhoda (s obzvlášť ťažkými následkami pre Juhosláviu, pre jej obyvateľov a ich majetok).

Podľa § 219 ods. 1, 2 písm. a/, d/ Tr. zák. (taktiež v znení účinnom v čase činu) spácha trestný čin vraždy, kto iného úmyselne usmrtí (pozn. hoci aj v nepriamom úmysle), ak uvedený čin spácha na dvoch alebo viacerých osobách (ods. 2 písm. a/), či na osobe mladšej ako 15 rokov (ods. 2 písm. d/).

Úmyselné usmrtenie viac ako 2000 ľudí, medzi nimi aj mnohých detí, t. j. osôb mladších ako pätnásť rokov bombardovaním, resp. raketovo-leteckým bombardovaním čo len v nepriamom úmysle, je hromadným vraždením, keďže medzi USA a NATO a Juhoslovanskou zväzovou republikou nebol oficiálny vojnový stav (ako to na rokovaní parlamentu opakovane tvrdil minister Kukan). Útok štátu či vojenského zoskupenia na iný štát je agresiou, preto i inkriminovaná aktivita vlády je aktivitou v prospech agresora, lebo USA a NATO prima facie nekonali na základe zmocnenia OSN alebo jej Bezpečostnej rady a navyše Slovenská republika v tom čase nebola členským štátom NATO. Na inkriminované rozhodnutie ju nezaväzovala ani legálna medzinárodná zmluva.

Tí členovia vlády, ktorí hlasovali za povolenie preletov sa nemôžu ani len teoreticky viviniť tvrdením, že nemali tušenie o budúcom vraždení civilistov, lebo v opačnom prípade, by minimálne po 31. marci 1999 až do 1. júna 1999, (keď civilné obeť bombardovania vojskami NATO v Juhoslávii sa stali mediálne nepochybniteľnou notoriou) museli iniciovať zrušenie inkriminovaných uznesení vlády s cieľom zastaviť vraždenie.

V.

Skutočnosti uvedené v bodoch I. a IV. tohto oznámenia odôvodňujú **skutkový**

a právny záver, že

Vláda Slovenskej republiky v zložení Mikuláš Dzurinda – predseda vlády, Eduard Kukan, Brigita Schmögnerová, Gabriel Palacka, István Harna, Ivan Mikloš, Ladislav Pittner, László Miklós, Ľubomír Fogaš, Ľudovít Černák, Mária Machová, Milan Ftáčnik, Milan Kňažko, Pál Csáky, Pavol Hamžík, Pavol Kanis, Peter Magvaši a Tibor Šagát – ministri vlády, v rozpore s Čl. 2 ods. 2, Čl. 86 a Čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a bez viazanosti medzinárodnou zmluvou, v čase mieru, keď Juhoslovanská zväzová republika nebola vo vojnovom stave so Spojenými štátmi americkými ani so žiadnou z ďalších členských štátov Severoatlantickej aliancie – NATO, na zasadnutí vlády Slovenskej republiky 24. marca a 6. apríla 1999 spoločným konaním v úmysle poskytnúť vojenským silám USA a NATO neoprávnenú výhodu pre bombardovanie Juhoslávie, rozhodli o povolení preletov vojenských tankovacích a bombardovacích lietadiel USA a NATO nad územím Slovenskej republiky - s vedomím, že ide o jednostranný, Bezpečnostnou radou OSN ani samotnou OSN neschválený agresívny vojenský útok uvedeného štátu a vojensko-politického zoskupenia štátov NATO na suverénnu republiku Juhoslávie a že bombardovanie zasiahne aj iné, než len vojenské ciele, v dôsledku čoho nevyhnutne budú usmrtení aj nevinní civilní obyvatelia Juhoslávie, vrátane detí, žien a prestárlych osôb, k čomu aj došlo, vrátane spôsobenia veľkých materiálnych škôd napadnutej krajine,

t e d a

- ako verejní činitelia spoločným konaním v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech prekročili svoju právomoc a činom zadovážili inému značný prospech,
- úmyselne odstránili prekážky na usmrtenie iných a tým činom došlo k úmyselnému usmrteniu viacerých osôb, vrátane osôb mladších ako pätnásť rokov,

č í m   s p á c h a l i

- spolupáchateľstvo trestného činu zneužívaním právomoci verejného

činiteľa podľa § 9 ods. 2, § 158 ods. 1 písm. b/, 2 písm. a/ Tr. zák.,

- spolupáchateľstvo pomoci k trestnému činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 10 ods. 1 písm. c/, § 219 ods. 1, 2 písm. a/, d/ Tr. zák.

VI.

Na základe vyjadreného, opierajúc sa o predložené dôkazy – najmä na obsah vystúpení poslancov NR SR na jej 11. schôdzi v roku 1999 **n a v r h u j e m**, začať trestné stíhanie vo veci (§ 199 ods. 1 Tr. por.) a po doplnení dokazovania už v prípravnom konaní

1) vyžiadanim nóty USA z 22. marca 1999 a nóty NATO z 23. marca 1999, ktorými sa žiada súhlas resp. povolenie preletov vojenských lietadiel nad územím SR za účelom vykonania vzdušnej operácie nad územím Juhoslávie a predkladom týchto nôt do slovenčiny,

2) zistením, či na rokovaní vlády SR o predmetnej otázke mali všetci členovia vlády – ministri – k dispozícii písomné nóty a ich preklad do slovenčiny u tých, ktorí neovládajú angličtinu,

3) zistením stanoviska Generálneho štábu Armády SR k predmetným nótam,

4) zistením, či toto stanovisko bolo na rokovaní vlády oboznámené alebo či zástupca Generálneho štábu Armády SR bol na rokovaní aktívne prítomný zistením jeho stanoviska,

5) zistením ich výsluchom ako svedkov, z akého dôvodu nehlasovali za povolenie preletov ministri Ján Čarnogurský a Pavel Koncoš,

6) vyžiadanim správy z príslušnej ambasády (Srbska) o obetiach na životoch (vrátane počtu detí, resp. osôb mladších ako 18 rokov) a spôsobenej materiálnej škody bombardovaním (raketovo-leteckou operáciou) Juhoslávie v čase od 31. marca do 1. júna 1999),

7) preverením tvrdenia bývalého poslanca Engliša o správe agentúry Reuters o príslube povolenia inkriminovaných preletov nad územím SR Eduardom Kukanom ešte pred rokovaním a rozhodnutím vlády 23. marca 1999,

vzniesť v skutkovej vete uvedeným osobám, t. j. býv. predsedovi vlády SR

Mikulášovi Dzurindovi a členom vlády, ktorí hlasovali za povolenie preletov za účelom raketovo-leteckej vzdušnej operácie (t. j. za účelom bombardovania Juhoslávie), okrem Ladislava Pittnera, ktorý zomrel 15. augusta 2008, obvinenie pre trestnú činnosť konkretizovanú v bode V. tohto oznámenia.